

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **DVOŘÁK TRUCK-SERVIS s.r.o.**, sídlem Karlov 1119, Velké Meziříčí, zastoupená Mgr. Jakubem Hajdučkem, advokátem, sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2021, č. j. MF-28670/2021/3901-4, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 29 Af 8/2022 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podanou dne 12. 1. 2022 u Krajského soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 21. 7. 2021, č. j. 47585/21/7700-10124-204230. Tímto rozhodnutím Generální finanční ředitelství podle § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, nařídilo přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36831/20/5200-11433-706599, ve věci odvolání žalobkyně proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014, 2015 a 2016 vydaným Finančním úřadem pro Kraj Vysočina.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným usnesením postoupil věc podle § 7 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), k vyřízení Městskému soudu v Praze. Konstatoval, že správním orgánem, který ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. vydal rozhodnutí v prvním stupni, bylo Generální finanční ředitelství, sídlem Lazarská 15/7, Praha 1. Podle bodu 1 Přílohy č. 2 (ve spojení s Přílohou č. 4) k zákonu č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, spadá území městské části Praha 1 do obvodu Městského soudu v Praze. Krajský soud proto dospěl k závěru, že není k projednání a rozhodnutí věci místně příslušný.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že místní příslušnost bylo nutno zkoumat nikoli ve vztahu k rozhodnutí o nařízení přezkumu, ale ve vztahu k původním prvostupňovým rozhodnutím (dodatečným platebním výměrům), která vydal Finanční úřad pro Kraj Vysočina. Dle stěžovatelky je při posuzování otázky místní příslušnosti určující míra souvislosti napadeného rozhodnutí s původním řízením. Stěžovatelka uvedla, že přezkumné řízení je vůči přezkoumávanému rozhodnutí v akcesorickém vztahu, přičemž úzká vazba je dána § 123 odst. 5 daňového řádu. Ten umožňuje přezkoumávané rozhodnutí pouze zrušit nebo změnit, nikoli vydat rozhodnutí nové, na původním přezkoumávaném rozhodnutí nezávislé. Stěžovatelka namítala, že již v podané žalobě odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2021, č. j. Nad 148/2021 – 45, krajský soud však na tento odkaz nijak nereagoval. V kasační stížnosti stěžovatelka dále doplnila odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 106/2019 - 15, a setrvala na závěru, že místně příslušným soudem v uvedené věci je Krajský soud v Brně.

[4] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[6] V posuzovaném případě je mezi stranami nesporný skutkový stav věci, tedy že Odvolací finanční ředitelství podalo dle § 121 odst. 3 daňového řádu podnět Generálnímu finančnímu ředitelství k nařízení přezkoumání vlastního rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. 36831/20/5200-11433-706599. Tímto rozhodnutím bylo pravomocně ukončeno řízení o stěžovatelčině odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014, 2015 a 2016 vydaným Finančním úřadem pro Kraj Vysočina. Generální finanční ředitelství nařídilo přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného, proti kterému se stěžovatelka bránila žalobou u Krajského soudu v Brně.

[7] Sporná je v souzené věci otázka, zda je správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., Finanční úřad pro Kraj Vysočina, a tedy soudem místně příslušným k projednání žaloby je Krajský soud v Brně, či zda je tímto orgánem Generální finanční ředitelství, a místně příslušným soudem je z tohoto důvodu Městský soud v Praze.

[8] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv tobo, kdo se u soudu domáhá ochrany.*

pokračování

[9] Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. *není-li soud, u něhož byl návrh podán, ke jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej ke vyřízení soudu příslušnému.*

[10] Podle § 122 odst. 1 daňového řádu *přezkoumání rozhodnutí nařídí správce daně nejbližše nadřízený správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že nařízení přezkoumání rozhodnutí podle § 121 a násl. daňového řádu je úzce spjato s řízením, v němž bylo vydáno původní rozhodnutí ve věci, a proto měl být za správní orgán, který ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s. vydal ve věci rozhodnutí v prvním stupni, považován Finanční úřad pro Kraj Vysočina.

[12] Ve vztahu k § 7 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že pro posouzení, zda je vydané rozhodnutí (např. v přezkumném řízení nebo též při povolení či nařízení obnovy řízení dle § 117 a násl. daňového řádu) rozhodnutím v téže věci, či se jedná o věc novou, je určující míra souvislosti takového rozhodnutí s původním řízením (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 - 19, ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 282/2017 - 41, usnesení ze dne 28. 5. 2014, č. j. Nad 185/2014 - 26). Potud lze tedy v obecné rovině přisvědčit argumentaci stěžovatelky.

[13] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně vyplývá, že řízení o přezkoumání daňového rozhodnutí se rozpadá do dvou fází: v první se rozhoduje (na vyšším stupni soustavy finančních orgánů) o tom, zda přezkoumání vůbec bude povoleno či nařízeno; ve druhé fázi (nadto jen tam, kde je přezkoumání povoleno či nařízeno, a původní řízení tedy znovu „otevřeno“) rozhoduje orgán, který v původním řízení rozhodoval v posledním stupni.

[14] Stěžovatelka v této souvislosti odkazovala na usnesení ze dne 9. 9. 2021, č. j. Nad 148/2021 - 45, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou místní příslušnosti v obdobné věci. Ve zmiňovaném případě se však jednalo již o druhou fázi řízení o přezkoumání daňového rozhodnutí, v níž finanční orgán, který rozhodoval v původním řízení v posledním stupni, změnil původní rozhodnutí (změnil výši odvodu za porušení rozpočtové kázně).

[15] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zároveň doplňuje, že z obsahu podané žaloby ověřil, že stěžovatelka (v rozporu s argumentací v kasační stížnosti), uplatnila odkaz na toto rozhodnutí poprvé až v kasační stížnosti. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že na označené rozhodnutí výslovně nereagoval v odůvodnění napadeného usnesení. Ke stěžovatelčinu poukazu na rozsudek ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 106/2019 - 15, Nejvyšší správní soud uvádí toliko to, že se týkal místní příslušnosti soudu v případě rozhodnutí vydaného v rámci zkráceného přezkumného řízení dle § 98 ve spojení s § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nikoli řízení o přezkoumání daňového rozhodnutí vedeného dle daňového řádu.

[16] Na nyní posuzovanou věc tak dopadají závěry usnesení ze dne 17. 1. 2019, č. j. Nad 147/2018 - 49, kde se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou místní příslušnosti soudu v případě žaloby proti rozhodnutí vydanému v tzv. první fázi řízení o přezkoumání daňového rozhodnutí (jak tomu bylo i v tomto případě). Uzavřel, že první fáze přezkumného řízení – nařízení přezkoumání rozhodnutí, nemá úzkou souvislost s řízením původním. Jeho předmětem totiž není přezkoumávané rozhodnutí v úzkém slova smyslu, nýbrž to, zda jsou dány důvody k opětovnému „otevření“ věci již vyřešené původním rozhodnutím. Správce daně nejbližše nadřízený správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni (§ 122 odst. 1 daňového řádu), totiž posuzuje pouze to, zda jsou splněny podmínky pro nařízení přezkumu rozhodnutí podle § 121 odst. 1 daňového řádu. Tento správce daně však nerozhoduje o věci samé, o kterou se jednalo v onom původním řízení (přiměřeně též rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 2 As 188/2018 - 19, který řešil obdobnou otázku místní příslušnosti soudu v případě povolení obnovy řízení dle § 117 a násl. daňového řádu).

[17] S ohledem na shora uvedené závěry, od nichž Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nyní souzené věci odchýlit, lze proto uzavřít, že správním orgánem, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni ve smyslu § 7 odst. 2 s. ř. s., bylo Generální finanční ředitelství. Krajský soud tedy postupoval správně, postoupil-li dle § 7 odst. 6 s. ř. s. věc k vyřízení Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Na základě výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu